

Često bih molila Franjinu molitvu za mir, ali taj put nisam ju mogla moliti. "Daj da nosim ljubav, tamo gdje je mržnja; oprost gdje je rana; vjeru gdje je sumnja; nadu gdje je očaj; svjetlo gdje je tama; radost gdje je tuga." Mogla sam samo izustiti "Gospodine, učini me znakom svoga mira", no ono sto sam imala u sebi su bili upravo sumnja, očaj, bol i tama. Bio je to trenutak sljepoće; kao da se svako svjetlo u gradu iznenada ugasio. Nedavno sam čula kako je Majka Tereza rekla da Bog treba nasu samoću, prazninu i krotkost. Za tim on čezne, a ne za našim užicima i ugodama. To je i bilo jedino što sam Mu tada mogla ponuditi. Sve za što je Franjo molio odjednom se pokazalo kao dar. Ako ikada i imam ljubav, oprost, vjeru, nadu, svjetlo i radost, oni ne dolaze od mene, već od Boga koji ih jedini ima u izobilju te ih dijeli svakome po potrebi.

Ponekad bi se dogodilo da čujem svoje šapate kako mi govore obećanja koja sam davno već htjela čuti. Znam da Bog govori kroz šapate. Mogu li to biti i moji lahari koje On koristi? Riječi su utihnule u meni. Nisam ni molitve vise mogla izustiti. Obećanja i čežnje su ostavili gorak okus u mojim ustima. U meni je preostala samo tišina i tiki krik moga srca.

U čežnjama, očaju i tmini nisam srela samo svoju ljudskost i slabost; srela sam i Boga. Postalo je jasno da treba doći vrijeme kad ćemo se prestati ispričavati što smo ljudi ne bismo li dopustili Bogu da obnovi nasu ljudskost. Bojimo se mraka. Znam da se ja bojam. Radije bismo bili u kontroli i znali što je ispred nas, nego da živimo život učeći se hodati u povjerenju u Boga. Ja se opirem dolaziti bliže Bogu, opirem se suočiti se sa svojom tamom. No, čini se da je gledati tamu licem u lice jedini put ka svjetlu. Život na Zemlji ima mnoge crne mrlje, ne suočavati se s njima značilo bi živjeti u nijekanju stvarnosti. Dobra vijest je da ne moramo biti rob tame. Hodajući hrabro kroz tamu, naći ćemo svjetlo jer Krist hoda s nama. Nadam se da ćemo se otvoriti milosti da nas vodi i bude nam pomoć kad se susretnemo s tamnom stazom životnog puta. Štoviše, iako se ta staza često čini samotnom, nadam se da ćemo moći hodati udruženi s onima koji na istom putu tragaju za zrncima nade. Brat Alois, iz Taizéa, potiče nas da odaberemo nadu i ljubav. On ih zove izborima. Ponekad su to teški izbori, ali jako dragocjeni i vrijedni odabira. Taizé pjesma kaže, "Kriste, tvoj lik neka svijetli u meni, ne daj da tmine mi moje govore. Kriste, tvoj lik neka svijetli u meni, svojom ljubavlju zaštiti me". Doista, kada ne vidimo svjetlo ispred sebe, Bog ga tada upali u našem srcu.